

FMI ne păsuiește până în iunie

După vizita de evaluare din ianuarie, Acordul României cu FMI este condiționat de precondițiile asumate de Guvernul Ponta. Precondițiile se referă la reducerea arieratelor dar și la privatizarea CFR Marfă, listarea unui pachet de acțiuni la Transgaz și a companiei energetice Oltenia. Dacă

premierul Ponta a rămas un partizan al înțelegerii cu finanțatorii externi, aripa liberală a guvernului a denunțat, prin vocea lui Radu Rușanu, faptul că "politicile FMI conduc la prăbușirea economiei", declarând că înțelegerea perfectată în 2009 a fost "o greșeală enormă"!

Raportul FMI, după vizita de evaluare din ianuarie 2013

Raportul de 444 de pagini publicat pe 31 decembrie 2012 sub semnătura a două dintre personalitățile eminate ale FMI, Olivier Blanchard (economistulșef al instituției) și Daniel Leigh nu încetează să producă discuții dintre cele mai aprinse, degenerând în acuzații sau reproșuri foarte dure. În esență, și de aici scandalul uriaș care a urmat, ei recunosc faptul că modelul matematic ce a stat la baza analizelor făcute de FMI și pe baza cărora s-a impus austeritatea în atâtea țări europene a fost greșit. O eroare matematică, un coeficient de multiplicare fals care a afectat considerabil previziunile generale ale FMI. Pe acest model s-au lucrat, rând pe rând, toate scenariile pe baza cărora s-a negociat cu țările europene, printre care și România. Au fost greșite, iar impunerea austerității a fost contra-productivă. România a excelat prin măsuri considerate chiar atunci ca fiind la limita superioară a cererilor FMI, dar asumate la acea vreme și prezentate națiunii de conducerea noastră politică drept logice, necesare și singurele capabile de a scoate țara din criză. Ei bine, eforturile și suferința au fost cerute și impuse zecilor de milioane de cetățeni europeni pe baza unei analize greșite care nu a luat în calcul nivelul dobânzilor și nici modul în care austeritatea extrenă avea să acționeze ca o frână reală și extrem de puternică în raport cu nivelul consumului intern. Au fost subestimate la modul cel mai evident efectele sociale pe termen scurt și mediu, creșterea violentă a șomajului care a devenit, într-o perioadă neașteptat de scurtă de timp, una dintre problemele majore cu care se confruntă câteva dintre economiile-cheie din Uniunea Europeană (peste 50% din populația activă în Spania, spre exemplu). Efectele acestui calcul greșit se văd acum la nivelul unor cifre dramatice: în septembrie 2012, datoria

NR Poziția Guvernatorului BNR

Mugur Isărescu sugerează că România ar putea să încheie actualul Acord cu FMI fără o nouă înțelegere

Guvernatorul BNR a declarat că încheierea "pozitivă" a actualului acord cu FMI în prima jumătate a acestui an va reprezenta un spațiu suficient de conlucrare pentru întregul an 2013, lăsând să se înțeleagă că România ar putea să nu mai perfecteze o nouă înțelegere cu instituția internațională.

"Deocamdată trebuie să-l terminăm pe acesta. Și terminarea lui, discutarea acestui acord în luna ianuarie a acestui an și cu perspectiva de încheiere, probabil pozitivă, a acestui acord cândva în prima jumătate, cred că oferă un cadru suficient de bun de conlucrare pentru întreg anul 2013", a explicat guvernatorul BNR, Mugur Isărescu, întrebat cum vede un nou acord cu FMI.

publică a Spaniei ajungea la 77,4% din PIB (mai mare cu 10,7 puncte în raport cu cea existentă cu un an înainte), cu perspectiva ca, la nivelul anului 2012 să ajungă la 85% din PIB! În octombrie 2012, datoria publică a Italiei era de 2014,693 miliarde Euro, față de 1.995,143 miliarde Euro, valoarea din septembrie 2012. FMI-ul nu poate decât să constate, cu tristețe, că procentajul de creștere economică din țările supuse regimului de austeritate este vizibil mai mic decât cel al țărilor cu un regim economic normal. Olivier Blanchard afirmă acum ceea ce noi am simțit pe propria piele: politicile de austeritate determină recesiune economică. Bun, dar acum ce ne facem? Se poate da înapoi? Pe ce tip de model se poate obține reluarea creșterii economice? Mai este oare viabilă estimarea FMI că, după aplicarea măsurilor de austeritate, creșterea economică se va relua în 2015? Cât timp se vor mai manifesta încă efectele remanente ale deciziilor dramatice privind austeritatea și care trebuie să fie politicile de recuperare socială ale momentului? Cât de aproape suntem de explozii inevitabile generate de sărăcie și lipsă de speranță sau, dimpotrivă, apariția acestei Mea Culpa a FMI poate inversa sistemul de acum? Există un semn de speranță, venit ieri, poate foarte tare legat de episodul precedent, cel conținut într-o analiză Standard & Poors care spune că anul 2013 "ar putea fi decisiv pentru a determina dacă zona euro poate ieși din problemele sale legate de datoriile suverane". Construcția bugetelor naționale va fi oare regândită pentru a face față acestei provocări? Există un laitmotiv în discuțiile de la Bruxelles: avem nevoie să revină încrederea investitorilor în piețele noastre! Corect, dar despre încrederea cetățenilor, victimele neputincoase ale unor politici de austeritate dovedite greșite și absurde, oare când vorbim?